

T H E A T E R

Rauwe poppen van Theatergroep Winterberg

Poppenspel over het treurige leven in de Limburgse mijnon

WIE AAN poppentheater denkt, denkt aan lief, grappig en vooral leuk voor de kinderen. Dat is niet het poppenspel dat Theatergroep Winterberg laat zien. Rauw, geil en realistisch zijn woorden die er beter bij passen.

De Wolkenfabriek, vrij naar Arthur Japin, is een voorstelling met een autowrak, 128 objecten en 46 poppen. Daarmee brengen Meike van den Akker en Marlyn Coetsier, onder regie van Eva Bauknecht, het vroegere leven in de Limburgse mijnen in beeld.

We zien de dagelijkse sleur van het werk. De wekelijkse uitbetaling van het loon. Het bezoek van de mijnwerkers aan de plaatselijke hoer, bij wie een deel van het weekloon achterblijft. Er is een mijnramp waarbij de hardvochtige directeur de historische speech uitsprekt die de baas van de Wilhelmina-mijn destijds uitsprak toen daar mijnwerkers waren omgekomen.

Dat Limburgse leven vol stoflon-

het dochtertje van een van de mijnwerkers. Een meisje dat erachter komt dat haar vader niet elke week een sprookjesprinses bezoekt, zoals hij haar heeft laten geloven, maar troost zoekt bij de dorpschoer. Het meisje keert later als volwassen vrouw naar het dorp terug om zichzelf op haar beurt aan de mannen te verkopen. En daarmee is de cirkel rond.

Het lijkt simpel, maar vertel zo'n verhaal maar eens geloofwaardig met behulp van poppen. Meike van den Akker (28) en Marlyn Coetsier (26), die samen hun theatergroep Winterberg hebben opgericht, werken al enkele jaren aan de voorstelling die steeds van vorm veranderde. In november 2004 vroegen ze toestemming aan Arthur Japin om diens *Wolkenfabriek* te mogen gebruiken. Japin, die bij de premiëre aanwezig was, zag enkele eerdere versies, maar vindt de huidige veruit de beste. Japin: "Ik zag op den duur niet meer dat de figuren door poppen werden gespeeld."

De titel heeft Japin overigens

Ljmuïden als kind altijd *De Wolkenfabriek* noemde. Van den Akker en Coetsier sprongen vrijmoedig met zijn werk om. Ze verdiepten zich in het Limburgse verleden en bezochten het mijnwerkersmuseum waar oude mijnwerkers de rondleidingen verzorgen. "Toch bleef ons poppenspel te lief en te tuttig," zegt Van den Akker.

Regisseur Eva Bauknecht, die nog niet eerder met poppen had gewerkt, maakte daar een einde aan. Ze stuurde de poppenspelsters/actrices naar huis terug om nieuwe, rauwere poppen te maken. "Dan was het 's ochtends repeteren en 's middags knutselen," zegt Coetsier.

Ook het decor maakten de poppenspelsters zelf. Het autowrak werd met een takelwagen voor hun deur gereden, waarna ze het zelf met snijbranders tot een handzaam decorstuk wisten om te bouwen. Het schroot, dat als een ongebrede hoop afval op het toneel ligt, blijkt uit bouwstenen te bestaan waarmee al snel een uiterst realistische fabriek wordt opgetrok-

Theatergroep Winterberg

FOTO HILKEN ZEVENBERGEN

Het Ostadetheater noemt zich een proeflokaal voor nieuw theatertalent. Met dit hardcore poppentheater heeft theatergroep Winterberg een nieuwe theatervorm gevo-

Dat is niet niks voor nieuwelingen.

FRANS BOSMAN

Donderdag 25 en vrijdag 26 juni in het